

BISERJI.

Sercé globoko je morjé,
 Na dnu mu biserji ležé;
 A jaz se v dno ne bom podál,
 Da deklici bi v dar jih bral.
 Kaj biserjev bi bral ji v dar,

Ko v mari ni ji bil mornar?
 Na dnu neznani naj ležé,
 Skopó naj čuva jih sercé;
 Če pa jih verže ven vihár,
 Naj bere jih, če kómu mar!

NA BREGU.

Na bregu stojim in v mórje stermim,
 Pod mano serdito valovje
 Rohni ob kamnito bregovje;
 Do néba praši se megljeni dim,
 V obraz mi brizgajo pene
 Od skalne stene;
 A stena skalna
 Ostane stalna,
 In jaz se na robu ne ganem,
 Viharju kljubujem, ostanem!
 Ko v steno valovje, osode vihár
 Ob mé se zagauja,
 A duh se ponosni ne vklanja:
 Ti streti me moreš, potreti nikdár,
 Osode sovražne besneči vihár!

ZAOSTALI TIČ.

In ti si edini še tukaj ostál,
 Oj tiček, od trume vesele?
 In nič ti po sestrah krilatih ni žal,
 Ki v južne so kraje zletele?

Oh, vidim, ni mogla te bolna perút
 Čez mórje široko prenesti;
 Sterl sredi je poti jo lovec ti krut,
 Pri bregu si moral obsteti!

Zapuščen, bolán zdaj na prodi stojiš,
Perut povešuješ kervavo,
Za družbo, za drago sirota steriš
V daljavo šez morsko planjavo.

Moj tiček, jaz dobro umejem bolést,
Ki vbogo sercé ti razriva;
Pa pojdi z menoj ko tovariš mi zvest
In skupaj bolesti nosiva.

Pač sanjaš o krajih, kjer solnce topló
Sestricam, družicam se smeje,
Kjer cvetje dišeče in sadje zlató
Blišči od citronove veje.

Saj meni so tudi ti dóli le — prod,
Duh lepše, srečnejše mi sluti,
Kakó jaz po njih omedlevam od tod,
A sterte so moje perúti!

X.

GOSPOD MIRODOLSKI.

XVIII.

Božični večer je bil. Božični večer! Mladenič, ki bivaš v tujem mestu, daleč od doma, daleč od svojih; tuji obrazi te srečujejo, tuje roke ti strežejo, tuja govoricca te spremlja povsod. Kolikokrat se ti je tožilo po domu! vendar sprijaznil si se kolikor toliko z življenjem, udal si se v svojo osodo. Ali ko se bliža božični praznik, zbudi se ti v sereu nemir, hrepenenje se ti zbudi po domu; v domačo deželo te vleče nevidna moč, kakor tiča v jeseni v gorke južne kraje. Iz sijajnega mesta si želiš pod nizko, morebiti slamnato, ali vendar ljubo domačo streho! Mož, ki ga vodijo opravila po tujih deželah, nesrečen je, ako tega večera ne more preživeti na svojem domu z ženo in otroci. Nocoj ga čaka neko sveto opravilo doma. Vse leto je bil gospodar, oče; delal je, trudil se in skerbel za svojo družino, nocoj ji bode — svečenik.

Zgodnji mrak krije gore in dole; vse je tiho, tako praznično tiho, kakor v oni sveti, blaženi noči, ko se je rešenje rodilo človeštvu, ko so peli nebeški angeli pastirjem na paši: „Slava Bogu na višavi in na zemlji mir ljudem!“ S prazničnim, belim pertom je pogrnjena zemlja in z jasnega neba bliščé prijazne zvezde na zemljo. In čuj! z bližnjega zvonika zadoné božični zvonovi tako milo in tako ljubo; tako veselo in tako otožno; tako vabljivo in tako tolažno! To niso zemeljski glasovi; iz onega sveta prihajajo, iz daljne, neznane dežele mirú, kamor hrepené človeška serea iz solzne doline; mehko se razlegajo po molčeči dobravi in sladko odmevajo v človeškem sereu. Kedór je čul v svojih otročjih letih doma te blažene glasove, naj biva onkraj morja, na drugem koncu sveta, naj mu bode oterplo serce v žalostnih izkušnjah življenja: ko mu pride sveti večer, tedaj se mu zbudi teh glasov spomin: zdí se mu, da mu zopet doné, kakor so mu nekepaj doneli v daljni domovini, v srečni mladosti, ki je tako daleč, tako daleč za njim! Sladko domotožje se mu polasti serca; sercé mu je mehko, otročje mehko in oči mu rosé! — —

V duhu se vidi doma. Večer je, sveti večer; vse tiho; zdaj zapojó zvonovi. V hiši so zbrani oče, mati in otroci; prekrižajo se, in zdaj vzame oče kropilo v roko, starji otrok posodo z blagoslovljeno vodo, drugi nosi lonec z žerjavico, na kateri se žge in kadi veliko-

nočna oljka, lavorovo perje in mačice; mlajši ima ključe v roki. In tako gredó od poslopja do poslopja, od shrambe do shrambe, v klet in žitnico in hlev. In kamor pridejo, vzame oče-svečenik otroku ključ iz roke, odpre hram, pokadí ga in pokropi po vseh prostorih in kotih, potem zapre in izroči ključ otroku. O srečni čas, ko je on še ključe nosil za očetom; ali pa posodo s kadilom! Nobeno opravilo potem ni se mu zdelo tako imenitno, tako sveto, kakor tó; nobena vonjava mu ni dišala tako prijetno, kakor to božično kadilo! In ko so se vernili potem v družinsko sobo, kako praznično, kako čestiljivo je stala tam v kotu velika javorova miza z belim pertom pogernjena. In na mizi je stal „popertnik;“ božični kruh, in oče je vzel nož, razrezal popertnik ter delil ga družini. Mnoge matere kruh je jedel sin pozneje, okusil je morebiti kar ima svet dobrega, ali tako v slast mu ni šla nobena jed, kar jih je vžil potem. In po večerji so šli v cerkev k nočni službi božji. Tako niso nikoli prej ne pozneje vabili zvonovi, tako niso nikoli pele orglje, tako ljubo mu ni nikoli donela pesem, kakor ko se je pelo:

Pastirci vstanite,
Pogledat hitite!....

Bil je božični večer. Snežna odeja je krila Tihi dol in hribe okrog. Smerekove veje so se pripogibale pod belim bremenom; zdaj pa zdaj se je katera nagloma kvišku spela, ko je z nje zdrsnil južni sneg. Tihi mrak je bil nastal po dolini. Družine so bile zbrane po hišah, pripravljaje se na sveto opravilo.

Gospod Mirodolski je sedel za mizo v razsvetljeni sobi, nasproti mu je sedel Radovan; iz mesta je bil prišel v prijateljsko hišo, božič praznovat. Kje naj bi ga bil pač praznoval? Prazna, zapuščena mu je stala tam gori na griči očetova hiša; gazú ni bilo do nje! Sama sta sedela prijatelja za mizo. Pogovor, tolikokrat začet, se jima je ustavljal; radost jima ni razsvetljevala obrazov; sedaj ko je prebivala v vsaki družini.

Gospod Mirodolski se je bil, kakor je bilo videti, udal v svojo žalostno osodo. Miren je bil, vsaj na videz; povernila se mu je bila, ce ne prejšnja veselost, vsaj nekedanja prijaznost in ljubeznjivost z ljudmi. O nezvesti hčeri svoji ni pregovoril z nikomur besede; videti je bilo, kakor da bi jo bil s časom, kolikor moči pozabil, prepustivši jo osodi, katero si je bila sama izvolila. Prišlo mu je bilo skrivnostno poročilo, sam ni vedel odkod, da je živa in zdrava; to je bilo vse, kar je vedel o njej, in to mu je bilo na videz dovolj. Stopinje ni storil, da bi zvedel, kje biva in kako. Bređi je bilo hudo, vendar upala se ni, da bi izprožila pogovor o nesrečni sestri z očetom.

Miren je bil, a ko je bil prišel božični večer, ki privabi hlapca in dekle iz službe pod domačo strebo; ko sinek, ki se je v mestu učil, gazi v potu svojega obraza debeli sneg proti očetovi hiši; ko je bil prišel čas, v katerem želi vsak oče videti svoje okolo sebe; tedaj se mu je bila odperla in z nova kervaveti začela na videz zaeeljena rana. Vesel je bil Radovana, prijazno ga je sprejel; ali ko sta se

dela za mizo — tudi Breda je bila, popustivši za nekoliko časa hišne opravke, prisedla k njima — zbudil se mu je spomin, kako je praznoval prejšnja leta ta večer, lansko leto še, in nocoj! — Pogrešal je, o kako je pogrešal, ljubega otroka, nepokornega, pregrešnega in vendar ljubega otroka! Zastonj ga je iskalo očetovo oko; serce se mu je tajalo, zbudila se mu je bila hipoma vsa nekedanja ljubezen do izgubljene hčere. Ménil je, da vsak čas se morajo odpreti duri; o ko bi se odperle, ko bi se mu prikazalo drago njeno obličje! —

Ko sta sedela zopet sama, Breda je bila šla po hišnih opravkih, potegne si gospod Mirodolski z roko po čelu in reče svojemu gostu: „Razveselil si me, prijatelj, da si se spomnil svojega starega znanca in prišel v njegovo hišo praznovat božični večer; boli me samo, da bodeš moral biti z malim zadovoljen; naj ti ne bode žal daljne poti do naše hiše, dasi ne bodeš našel v njej toliko veselja, kolikor si se ga morebiti nadejal, in kolikor bi ti ga želel iz serca. Ali pustimo neprijetne spomine in bodimo srečni in veseli, kolikor nam moči“.

Radovan je hotel odgovoriti, ko vstopi Breda s pismom v roki, ki ga položi na mizo pred očeta, govoreč:

„Barba ga je bila prinesla že dopoludné iz terga, ali pozabila je bila, izročiti ga vam; jaz sem ga našla na dnu v koši“. Na to dekle odide.

Gospod Mirodolski vzame pismo in ga razpečati. Dva lista sta bila v zavitku. Pervi je bil od gospé Jarinove; bral ga je s konca brez posebne pazljivosti, kakor da bi se malo menil za to, kaj mu piše nekedanja sosedu, ki mu je bila ostala v tako nesrečnem spominu. Ko je bil prebral prvo stran, začel ga je list vidno zanimati. Ni čudo! Gospa mu je poročala, da je njé sestre sin — meriev. Padel je bil na Francozkem v dvoboju zaradi neke ženske. Vse to je bilo popisano z žensko obširnostjo. Proti koncu je pisala gospa tako: „Smertno ranjen mi je pisal list, ki vam ga pošiljam; berite ga, morebiti vam dá nekoliko tolažbe v nesreči, katere vam je on kriv. Kako rada bi upala, ako bi smela, da bodete, prebravši ga, odpustili zdaj, česar bi mu ne bili nikedar mogli odpustiti živemu“.

Ko je bil prebral pismo, podá ga molčé Radovanu; nato seže po drugem, ki je ležalo na mizi; roka se mu je tresla. List je bil kratek; čerkam se je videlo, da jih je pisala onemogla, umirajoča roka. S težka je gospod Mirodolski bral naslednje besede:

„Draga teta! Malo trenotij mi je še živeti. Smertno ranjen v dvoboju imam še toliko moči, da mislim nate, da ti poskušam pisati. Odpusti mi, kar sem ti žalega storil v življenji, odpusti mi, da te tako žalim sè svojo smertjo. Čuj mojo izpoved, umirajočega izpoved. Vse moje življenje — sedaj je pri kraji — bilo je ena sama dolga lahkomiselnost; samoljubje me je vodilo v vsem, neugasna žeja po vživanji me je gnala od veselja do veselja. Mnogo deklet sem spoznal, nobena ni bila vredna mojega prizadevanja, nobena mojega spoštovanja. Nobena? Ne! Eno sem našel, eno samo; o prvem

pogledu mi je vnela poželenje: spoštovati in ljubiti sem jo začel, ko sem izgubil njeno spoštovanje in njeno ljubezen. Ti jo poznaš. Vjel sem jo v nastavljeno mrežo, iz mreže mi je ušla, in to je dobro! In vendar je to edino, kar mi teži ved sedaj ko umiram. Žalil sem, morebiti onesrečil moža, ki sem ga spoštoval. Kolikokrat sem hotel stopiti pred moža, nekedaj tvojega soseda, in razodeti mu vse, da jaz sam sem kriv; hči njegova je nedolžna, da jo sme zopet stisniti na očetovske persi. Morebiti bi mi bil odpustil in morebiti — prepozno, prepozno! Mračni se mi svet — zadnja prošnja — pojdi, povej mu — umirajočemu gré vera — hči njegova je nedolžna, kakor angelj nebeški. Odpusti mi naj oče, odpusti mi naj ona; odpusti mi ti! — Ne morem več — z Bogom! — Edvin“.

Prebravši list pokrije si gospod Mirodolski z obema rokama obraz. Kaj se je godilo sedaj v očetovem sercu?

Čez nekaj časa porine z roko Radovanu list, da naj ga bere; potem odide molče iz sobe.

Nekoliko časa potem so sedeli vsi trije skupaj za mizo. V Tihem dolu morebiti ni bilo tako tihe večerje. Malo se je govorilo; Breda je čutila, da se nekaj posebnega godí; vendar ni se upala vprašati. Radovan se je vidno izogibal njenih pogledov; in vendar se je tako veselila njegovega prihoda; lepega večera se je nadejala, in kako žalosten je bil sedaj!

Bog vé, kako dolgo bi bili tako molče sedeli, vsak v svojih mislih, ako bi jih ne bila zdramila nova prikazen. Začujejo se krepki koraki v veži, potem je bilo slišati, kakor da bi si nekedo pred durmi sneg z obútala otesal. Dolgo jim ni bilo treba ugibati, kedo je nepričakovani gost. Duri se odpró in v sobo stopi z nekoliko okornimi koraki — Zaboju.

„Srečen božični večer vsem dobrim ljudém“, pozdravi malo družbo; nato se oberne k hišnemu gospodarju govoreč:

„Obljubil sem vam bil, da vas pridem kedaj obiskat, gospod. Kar obljubi Zaboju, to velja, kakor bi zabil. Tukaj sem. Teško ste se me tako zgodaj nadejali, gotovo ne, da vas bom nadlegoval ravno na božični večer. Ali jaz vam ne morem pomagati, če vas motim. Vi lahko čakate, kakor se kaže, jaz ne morem; vsi ljudjé nismo enaki!“

In obrnivši se proti Radovanu, ki je debelo gledal nevabljenega gosta, reče mu:

„Oprostite gospod; jaz imam nekaj govoriti s tem možem; govoril bom brez okolišev: jaz ne znam drugače. Poslušajte, ali ne, kakor vam drago. Vendar zdi se mi, da bi smeli ostati in poslušati; saj stvar tudi vas nekoliko zadeva, ako se ne motim. In vi, gospodična, tudi vi bi utegnili poslušati; samo pohujševati se mi ne smete; moj glas je nekako zapórtčen, in tudi besede, ki jih bom govoril, utegnile bi biti malo odurne. Nerad vam kazim božični večer, ali dolžnost mi je prva“.

Nato se vstopi pred gospoda Mirodolskega in začne:

„Gospod! Prijateljstvo gori ali doli; ménil sem, da vas poznám, ali motil sem se, kakor vidim. Blag mož ste vi? Vi ste oče? Vi sedite tu v prijetni, gorki sobi in dobre volje ste za mizo sè svojo družino; ali je to vsa vaša družina? Kje je vaša hči, kje je vaša pervorojena? Grešila je, zapustila je vas, šla je po svetu. Ali ste kedaj vprašali, kam? Kak kristijan ste vi? Pastirju, ki je imel sto ovác, izgubila se je, zašla je ena. In kaj je storil pastir? Popustil je čedo, šel je za izgubljeno, iskal jo je povsod. In ko jo najde, zadene jo na svoje rame in nese jo domóv. In doma skliče svoje sosede in prijatelje, govoreč: ‚Veselite se z menoj, kér našel sem ovco, ki sem jo bil izgubil‘. Vi ste imeli dve hčeri in téh dveh se vam je ena izgubila, in ví mirno sedite in se dobro imate! In kaj je storil oče, ko se mu je vernil izgubljeni sin? O vi ste dober, usmiljen mož; ako pride — mudi se ne, vi lahko čakate — ako pride kedaj, skesana, poterta, uničena, in pade pred vas, da vdari s čelom ob tla — veleli bi ji morebiti, o gotovo, saj ste dober mož, veleli bi ji, da naj vstane, morda bi ji celo pomagali: dovolili bi ji blagodušno, da sme ostati pod vašo streho — če bo pridna: hrano bi imela pri vas, če tudi ne pri vaši mizi. Blago poterpljenje bi imeli z njo, s časom bi vam smela streči in naposled — očetova milost nima mej — naposled bi izpregovorili celó prijazno besedo z njo!“

Z ostrim, očitajočim glasom je Zaboj govoril té besede. Gospod Mirodolski je sedel molčé s povešenimi očmi; vidno je bilo, da besede niso bile govorjene brez vspeha. Pozneje je rekel enkrat, da ni slišal nikoli človeka tako lepo govoriti. Ali Zaboj še ni bil pri kraji. Po kratkem molčanji povzame zopet besedo:

„Tu sedite in čakate mirno; uboga hči pa morebiti daleč od tód sama, zapuščena žaluje, hrepeni in koperni po očetovi hiši, v katero verniti se nima poguma; kedó vam je porok, da se vas ne boji, ker vidi, da ste jo zavergli; saj niste storili stopinje za njo! Kedó vam je porok, da ní sirota v potrebi, zapuščena, brez usmiljene roke, ki bi ji podajala vsakdanjega kruha? Ali ste že kedaj mislili to? Ne, to vam ní prišlo na misel; saj še ne veste, kje je vaša hči, pa bi vedeli, kako se ji godi! Morebiti pa se motim, krivo vas sodim: povejte mi torej, kje je vaša hči? — Vi molčite; vi ne veste, kje je. Vi ne veste, jaz pa vem, kje je vaša hči!“

Led je bil prebit. Gospod Mirodolski plane kvišku.

„Vi veste, kje je moja hči?“ zavpije. „O ne šalite se sè starim, nesrečnim možem! Ako veste res, o peljite me k njej, prijatelj, da jo zagledam, da jo objamem in pritisnem na svoje srece! Kaj čakate! Urno, urno; jaz nimam mirú. Vstanita, otroka; pojdimo je iskat, in vi, prijatelj, nas vodite. Ne, ostanita; jaz sam hočem iti: še nocoj jo privedem nazaj, izgubljeno ovčico, še nocoj se bomo vsi skupaj veselili. Oj tiho, tiho, dete moje, skoraj ti pride oče in te pritisne na srece; moje srece hrepeni po tebi, kje si dete moje!“

V tem trenutji se začuje glasno ihtenje pred durmi. Duri se

odpró — Barba jih je bila odperla — in prikaže se — Zora, za njo Barba. Vstopivši vsa objokana, zgrudi se ubogo dekle na kolena. Oče priskoči in jo prestreže v svoje naročje. Dvigne jo od tal, pritiska jo na srece, poljublja ji čelo, lice in roke, in srečno dekle se ga oklepa okolo vratu.

„Oj, da te le zopet imam“, govori srečni oče, „zdaj je vse dobro: kje si bilo tako dolgo, preserčno dete moje, in tvoj oče je zdihoval skrivaj po tebi! Ali zdaj je vse dobro; srečen sem in mislim sem, da ne bom nikedar več srečen na svetu!“

„Poglejte jo“, oberne se proti družbi, in debele solzé so mu kapale na lica: „poglejte jo, to je moja hči; izgubljena je bila, ali zdaj je najdena: prišla je, sama je prišla v očetovo hišo; saj je spoznala, da ne najde nikjer toliko ljubezni, kakor pri svojem starem očetu“.

Breda ni mogla čakati, da bi jo oče izpustil iz rok. Skoraj siloma mu jo izterga. Molčé se objemati sestri; samo solzé so jima govorile.

Stara Barba ni vedela, kam bi se dela od samega veselja. Ali ženica ni prišla še tako hitro na versto; vendar molčala ni za to, če tudi ni imela posebno zvestih poslušalcev.

„Jaz sem jo našla, prav jaz; na voglu je stala sirotka in zmerzovala: ni se upala v hišo: Bog vé, kako dolgo bi bila še stala, ako bi je ne bila jaz našla. Skoraj nesti sem jo morala, tako se je bala in tresla sirota. Zdaj vidiš, Zorka, da nismo tako napačni ljudje, kakor si mislila. Da te le imamo, zdaj te ne pustimo več od tód“.

Počasi se izvije Zora sestri iz rok in bliža se Radovanu, ki je stal ginen na strani. Molčé mu podá roko: kaj bi naj bila pač govorila? Pogled njegov ji je pričal, da ji je odpustil blagi mladenič.

„In vi, prijatelj!“ oberne se gospod Mirodolski proti Zabeju, „kako naj se vam zahvalim?“

„Kaj ne veste več“, odgovori mu Zabaj vesel, „da sem vam bil na dolgu, vam in temu gospodu? Vi, gospod, težko da bi me še poznali, dasi ni dolgo, kar sva se videla. Jaz sem namreč tisti, ki ste ga bili nekedaj prinesli pobitega pod to streho. Lepo ste mi stregli in pomagli mi na noge: jaz sem šel in nisem se vam zahvalil. Ako je vam po volji, recimo, da so naši dolgovi poravnani in — mir besedi! Sedaj pa vé, kaj vam je vsem na jeziku: čakal ne bom, da bi me začeli izpraševati. Saj sem vam pa tudi odgovor dati dolžan, kako sem ravnal“.

In nato jim začne pripovedovati, kako je bil Zoro v gozdu našel; kako je bivala v oglarjevi koči; kako ji je bil potem, ko se je bližala zima, preskerbel stanovanje pri poštenih ljudeh v bližnjem tergu, kjer si je s šivanjem kruha služila. Ni se mu bila dala pregovoriti, da bi smel on še dalje zanjo skrbeti. Terdil je, da se je čisto sama živila in hranila. To ni bilo popolnoma resnično; njej sami res ni nikoli nič v roke dal; ali vedel je že tako ravnati, da ji je prišel skrivaj mnogi poboljšek, tako da ona ni ničesa čutila in slutila. Še

svojim zaslužkom je skerbel, da ni nobene stvari pogrešala. In vendar je bila tako nesrečna! Solzé so silile vsem v oči, ko jim je popisoval, kako je venela in kopernela po očetovem domu. Naposled mu je bilo več gledati take. Zdaj, ali pa nikoli! Če se bojite sami, pojdem jaz z vami. In šla sta. Ali ko prideta do očetove hiše, upade ji serce; ni se upala očetu pred obličje; prosila ga je, naj jo pusti zunaj in naj gré sam pred njo; za hišnim voglom je ostala in čakala, kako poročilo ji pride iz hiše. Tam jo je bila našla Barba, gredoč po derva.

„Gospod!“ sklene Zaboj svoje pripovedovanje; „vi me poznate; vi veste, da nisem poseben čestilec ženskega spola, in tudi veste, zakaj. Ali to vam pa pravim, naj bodo druge ženske, kakor že, jaz jih ne bom sodil, ne potezal se zanje — ta, ki jo imenujete zopet svojo hčer — kako naj rečem, da bi bilo prav? — to ni ženska, to je angelj! Če pa kedo drugače sodi, naj stopi pred me, da izpregovorim besedo z njim!“

In mož, ki se je bil nekako raznel proti koncu svojega govora, vdari krepko ob mizo, tako da je posoda na nji poskočila. Mož se je bil sam malo prestrašil.

„Odpustite, čestita gospoda!“ prasi družbo; „tako hudo nisem mislil; moja pest, ki je dolgo praznovala, okreščala se je, kakor je videti, jako pri terdem delu!“

Za odgovor podadó vsi po versti roko poštenemu možu.

Zora je stala zamišljena, ko so vsi drugi zvesto poslušali Zabojja; pogledávala je zdaj očeta, zdaj Radovana, zdaj sestro. Radovan in Breda sta se bila pogledala samo enkrat, ko je Zaboj govoril. Ta pogled je Zori vse razodel in njen sklep je bil storjen. Ko je Zaboj končal, približa se ona svoji sestri, prime jo za roko ter jo pelje k Radovanu. Molčé položi njeno roko v Radovanovo roko, potem jima reče z ginenim glasom:

„Bodita srečna! — Radovan! jaz nisem bila vredna sreče na tvoji strani; Breda! bodi mu tí, kar mu jaz nisem mogla biti!“

Nato se oberne proti očetu, ki je gledal stermeč ta novi prizor, ter ga prasi:

„Oče! blagoslovite svoja otroka.“

Gospod Mirodolski pogleda Radovana, potem svojo hčer in z obrazov jima bere, da tù je treba samo še očetovega blagoslova; z veseljem jima ga dá; roke jima sklene, govoreč:

„Bodita srečna, otroka moja!“

Dalje ni mogel govoriti. Čez nekaj časa se oberne proti Zori:

„In tí, ljubo dete moje?“

„Moja sreča je pri vas, oče!“ odgovori mu Zora in ljubo ga pogleda. „Pri sebi me pustite do konca dni. Edino to si želim, da bi mogla ostati pri vas vsaj toliko lét, kolikor dni sem vas pogrešala.“

Oče jo objame, rekoč:

„Zgodi se ti po tvoji volji, dete moje. Bog daj, da bi se nikdar ne kesala“.

„In vi, prijatelj?“ ogovori Zaboja, „sedaj ko je vse drugo tako lepo preskerbljeno, kako se bode te vi odločili? Pomagajte nam, da tudi vas kako preskerbimo; nocej moramo biti vsi srečni in veseli“.

Zaboj je bil dobre volje, smejé se odgovori možu:

„Oho! kaj tudi mene hočete oženiti, gospod? Zdaj je že vse v en kúp, mislite, kaj ne? Nič napačna misel. Samo neveste je treba. Kje bi dobil pripravno nevesto? Mlada ne sme biti, ali prestare tudi ne maram. Ozre se po sobi. V kotu zagleda pošteno Barbo, ki si ni mogla kaj, da bi ne bila pričujoča pri Bredini zaroki. Prime jo za roko in jo potegne sredi sobe, rekoč:

„Kaj pa vi, ali ti, dekla božja? Pokaži se pri luči, da bomo videli, kako in kaj? — Za silo!“

O kaki drugi priložnosti bi se ne bilo smelo tako ravnati sê staro Barbo, ali sedaj je bila dobre volje, da možu ni zamerila robate šale; saj je videla, koliko dobrega je bil storil njenemu gospodu. Pogleda mu v obraz in odgovori:

„Meni se zdi, da nama obéma ni več silo!“

Potem gré k Bredi in jo podraži:

„Nú, kaj sem ti pravila? Ali boš zdaj še rekla, da sanje nič ne pomenijo?“

„Kaj vaše sanje?“ odgovori ji Breda, ki se ji je lice žarilo od sreče in veselja: „to so sanje, to, ljuba Barba. Bojim se, da bi se ne zbudila in da bi vse ne izginilo!“

„Ker se vam je snubitev, kakor je videti slabo obnesla“, reče nato smejé se gospod Mirodolski Zaboju, „treba bo kako drugače ukreniti. Veste, kaj? Rekli ste, da ste postali tako dober delavec —“

„Torej za hlapca me hočete obderžati pri hiši, gospod?“

„Ne za hlapca, za pomočnika, za pomočnika mi bodite; delali bode te, kolikor in kader vas bo veselilo. Kaj pravite?“

„Nič napačna misel; seziva si v roko, že veljá! Za prijateljja vam bom in pomočnika, kakor hočete; za vélikega hlapca, za pristavnika, oskerbnika, za vse! Le čakajte, ne bo vam žal; videli bode te, kako vam bom gospodaril; vse po novem! Vse vam bom na robe obrnil; kjer sedaj semreke rastó, tam vam bom sejal pšenico in leščovje bom nasadil po polji; lešniki se dobro prodajajo. Poljedelstvo, živinoreja; kupčija in obertnija; vse bo evelo in razvijalo se v Mirnem dolu, in kaka ruda se tudi s časom kje najde. To bo veselje! Ali zdaj pa moram še eno besedo izpregovoriti s téma-le dvema. Tega vendar ne, da bi mo ne povabila na ženitovanje. Ne za svata; svatje morajo biti „na pare“, in jaz nimam „para“, tudi nadejati se mi ga ní, kakor smo ravno videli; ali za godeca bom prišel; videli boste, kake burke zna uganjati stari Zaboj, kader hoče!“

Pozno je bilo že; dolgo jim je moral gospod Mirodolski prigo-varjati, da so poséli za mizo. Imeli so lep božični večer!

Prijazni bralec! Ko bi bil šel tí tri leta potem o lepem jesenskem času po cesti mimo Mirnega dola, gotovo bi se bil vstavlil. glasna, vesela govorica se je razlegala z verta po dolini. Smeh je bilo slišati vmés, šum, ropot in veselo razgrajanje, tako da se gospoda Mirodolskega dom ní skoraj več po pravici imenoval Mirni dol. Ali izmed raznih moških in ženskih glasov slišal se je najbolje tenak otročji glasek. Gospod Mirodolski je imel malega vnuka pri sebi; majhen je bil, vendar ves vert ga je bil poln. Stari oče je imel veliko preglavico z njim. Pervi dan že mu je bil po vertu vse cvetice poruval ali pa poteptal; pod drevjem je ležalo vse polno najlepšega nezrelega sadja in zelenih, odkrehnenih mladik. Strašno preširen in poreden je bil res ta Milan. Svoje drobne nožice in ročice, ki jih je bil še le zdaj prav v oblast dobil, rabil je prav pridno v samo hudobijo. In vendar ní bil stari oče nič prav milovanja vreden. Ne da bi mu bil branil, svaril ga in krotil; še navajal in naganjal ga je, kolikor je mogel; in več ko mu je deček napravil škode, bolj je bil stari oče vesel, tako da je bilo res težko razsoditi, kateri je bolj pameten. In pri takem odgojevanji mu je Zabož zvesto pomagal. Z njim je bil Milan posebno prijatelj. Ali mož je pa tudi znal ravnati z njim, kakor najboljša pestunja, ali pa še bolje. Nihče bi ne bil mislil prej, da je Zabož ták umetnik. Delal mu je „konjce“ iz lubja, vozičke in malinčke na potoku, da je bilo veselje. Imel je pa tudi svojega gojenca jako v čisljih. Slovesno ga je bil naredil za „kneza Mirodolskega in vojvodo Tihodolskega:“ in tako so ga potem sploh imenovali, kar je dečka močno veselilo. To se nam pa že malo preveč zdí, da ga je hotel Zabož narediti s časom še za kralja slovenskega in — slovanskega carja! Nasproti je pa on njemu dejal: strije. Ko ga je nekedaj Barba po stari nespametni navadi vprašala, koga ima najraji, odgovoril je jako pametno: „Ato imam najraji, mamo najraji, starega očeta imam najraji, tetko imam najraji in strijca imam najraji: vse imam najraji!“ In tako je bilo vsem prav; samo stari Barbi ne, ki jo je bil pozabil; prav se ji je godilo, kaj stavi otroku tako nespametna vprašanja! Da bi pa kedó krivo ne sodil našega mladega junaka, treba da pristavimo še nekaj: Poreden je bil Milan, a hudoben ní bil. Oče in mati sta mu malo zapovedovala in prepovedovala, ali kar se mu je enkrat reklo, to je bilo rečeno! Samo resno pogledati ga je hilo treba ali pa reči mu: Tega ne! To je veljalo kakor zarezano. Tako je Milan veselo rasel in razvijal se brez ti-stega večnega svarjenja, pretenja in kaznovanja. Če so ga stari oče, tetka in strije malo razvadili in izpridili, ko je bil o praznikih pri njih „na kmetih“, to se je potem v mestu vse pogladilo in poravnalo.

Ali čas je, da se skoraj ločimo od družine Mirodolske; kaj bi se dalo zanimivega pripovedovati o srečnih ljudeh!“ In srečni so bili vsi; srečen zlasti je bil do konca dní gospod Mirodolski. *B. M.*

MORJE.

(Obraz iz narave.)

Veličastnokrasen je pogled na-te, sinjega morja planôta! V resnici, lepo si, kader te mehki zefir ziblje v mirnem spanji, a strahom in grozo napolnjuješ človeku serce, kader te ostre burje silni vetrovi zbudé iz spanja. Nepremenljivo od vekov do vekov objemaš svojimi vodami suho zemljo, po kateri zdihuje človeški rod v vsakoverstnih nadlogah. A vse na zemlji se neprestano izpreminja, rase in gine po stalnih zakonih — ti edino ostaješ si vedno enako. Rad pogrezne človek svoje oko v brezno tvojih čistih valov, na njih dnu si zamisli krasen grad, bivališče morskih duhov:

Steklene so stene, sreberna so vrata,
Dvorana je v gradu, v nji miza je zlata,
Za mizo postávljen pa préstol je zlat.
Na zlatem prestólu pa cesar sedi,
Na desno posádil si hčerko je zalo,
Ni taki lepoti še solnce sijalo,
Človeško okó je še vídelo ni.

Tako sanjari in premišlja, vtopljen v rajsko prikazen, dokler ne zaveje v zraku piš vetrov, ki probudé na poveršini boj valov. Lice se valovom skalí in podoba sanjarske domišljije se razperši ter izgine; a človek nejevoljen izpozna, kakó hudo mu je prevarila zapanje omahljiva sreča.

Izmej vseh prispodob morja sè posameznimi slučaji dušnih in telesnih razmer v bitji in žitji ljudi, gotovo ne najdemo boljše, nego ako primerimo življenje vsakega posameznika vožnji po morji. Neprestano od zibéli do gróba je ubogi zemljan izročén gospostvu terde osóde. Kakor mornar poln lepih nádej se ob ugodnem vremenu zaupa nestanovitnemu elementu, tako se človeku, ki stopi v svet, sreča milo smehlja. V daljne kraje goni voljan veter bela jadra in brodar je vselega serca — radostno hodi in skače dete po hiši svojega očeta; mirna zadovoljnost blaži mu duh:

Plovi, plovi, moja ladjo,
U koj goder kraj,
Ja ti cilja još nenadjo,
Sama cilj si daj!

A vodeni sopar, ki ga vzdiguje v zrak žareče solnce, zbere in zagosti se skoro v oblaciče. Ti se zopet skupijo v tamne, gromonosne oblake, ki do cela pokrijejo modro nebo. Skerb nabére mornarju izkušeno čelo v gube — s prirojeno si hladnokernostjo gléda znamenja bližajoče se nevihte, ter se pripravlja na boj z jakimi vetrovi.

Ne straši moč viharja,
Ne grom valóv mornarja,
Se smerti ne boji.

Huda ura je tù, z razljutenimi elementi, zrakom in vodo, boriti se je brodniku, da si reši življenje. Tako mladenič, zapustivši

krilo ljubeznjive matere, spusti se v boj za bitje. Težak je mornárju usojeni boj z naravnimi močmi, ki v sèbi nimajo življenja. — A v mnogo težji in hujši boj se je mlademu človeku spustiti z ljudmi, sè svojimi brati. Blagor mu, kedor v taci okolnostih doseže svoj namen — žaližbože! — večina jih omaga na polu pota!

Priborišvi si mladenič stan, za katerega se je odločil, jame zopet prosteje dihati in zopet mu počne ugajati življenje; — in brodnik pozabi skoraj minolo nevihto ter se raduje vedrega neba in zatega solnca. Lahkega serca gleda zdaj samo, da se veseli v krogu svojih tovarišev zmage nad zrakovi in vodami.

Lepo vrème, ki je po huđi nevihti srečnega mornarja radostilo, začne se napósled tudi izpreminjati; zdaj pa zdaj potegne mokri južni veter in voljan dež móči po cele dneve in noči zapóred ter vzbuja nezadovoljnost pomorščakov. — Ali ob najlepših solnčnih dnèvih mahom nastane tišina vetrov. Razgretih zračnih višin ne hladí niti najvlažnejša sapica; bela jadra léna visé nad glavo skerbnega brodnika. Ní ga nikoder dobrovoljnega vetriča. Kakor da je na dno morja pribita, stoji nepremakljivo ladija.

Tih zdaj pokoj zakraljuje,
Mirno tú leži morjé —
A mornár v daljino gleda:
Tihe vode ga skerbé.

Smertna širi se tihota
Strašno nad razsežno plan!
V valih nežnih je ne ziblje
Veter méhe in volján.

Tako čestokrat razne okolnosti grené življenje sicer srečnega človeka. A kakor vse, tako mine tudi to — zopet jame pihati veter in v novič se vzradostí serce brodnikovo.

„Morjá široka cesta“ vodi v kraje neznane, k tujim, drugačnim ljudem. Njih običaje a tudi značaje uči se izpoznavati mornár. Tako v moškej dóbi vsak človek več ali manje dóbi prepričanje o različnosti ljudi med seboj, obilo se uveri kolikor o dobrih, toliko o slabih svojstvih človeškega rodú.

Tu pa tam v kakej strašni noči preplovi silen val poveršje ladije in z neznano močjo odnése seboj plen — nesrečnika, ki se ní mogel otéti in uteči nagli prikazni. In žalost pólni tožna serca mornarjem za dragim tovarišem.

Odperta noč in dan so groba vrata.

Tudi nam nemila smert vzáme najlubše, kar imamo na svetu. — Tú se nič ne izbira — temveč z največjo strogostjo po nadnatornih zakonih je skoro vsakemu smertniku odmenjenih nekaj tog in žalosti.

Neizprosen je kruti ukaz nesrečne osebe! — Kakó nenasitno in neusmiljeno ši tudi ti — pusto morje! Od vékov zahtevaš ne samo neizmernih, dragih žrtev v blágu — niti človeku samemu ne prizanašaš! Zapustimo še zadnje pristanišče ter hitimo na svoj cilj.

Le jadra spet nappnimo,
Valóvom se zročimo,
Kak čisto je morje!

Téžka in polna nadlog je užé voznja proti koncu, da-si mornarja vedno oživljajo vesele nade, da skoraj dospè na zaželèni kraj mirú:

v svoje domovje. Do čela se je naveličal nemirnega gibanja in večnih skerbi. Ves užé hrepení po miru in pokoji. Starček, ki so mu mnoge nadloge v življenji osivile glavo, zamán želi mirú svetovnega, — najde ga

Še le v pokoji tihem hladne hiše,
Ki vodi vánjo tamni pot pogreba,
Počije smert mu čela pot obriše.

SLOVENSKA IMENA.

(Konec.)

Serbska imena.

f. Bela.	m. Večerín.	m. Volk.	m. Grobáč.
m. Beloberk.	m. Vid.	m. Volkadin.	m. Grobeša.
f. Bistra.	f. Vida.	m. Volkán.	m. Grobiša.
m. Glávor, -óra.	m. Vidák.	f. Volkána.	m. Grujica.
m. Blágoje, -a.	m. Vidáč.	m. Volkašin.	m. Dabiživ.
m. Blaško.	f. Vidna.	m. Volkmilj.	f. Danica.
m. Bogdan.	m. Vídoje.	m. Volkmir.	m. Dančul.
f. Bogdana.	f. Vidojka.	f. Volkmira.	f. Daša.
m. Bógelj, -elja.	m. Vidojko.	f. Volkoslava.	f. *Debelguza.
m. Bogoslav.	f. Vidoslava.	m. Volkoslav.	m. Debelko.
m. Božidar, -a.	m. Vinko Lozić	m. Volčan.	f. Deva.
m. Božičko.	(Bacchus).	m. Volčen, -ena.	m. Dejan.
m. Bóžo, -a.	m. Vitke.	f. Volčica.	f. Dejana.
f. Bojána.	m. Vitomír.	m. Volčko.	m. Desimir.
m. Bojčeta, -e.	m. Vitor.	m. Gávan.	m. Despot.
m. Boroje.	m. Vičan.	f. *Gágrica.	f. Divna.
f. Bosiljka.	m. Vlajko.	m. Gajin.	f. Dobrana.
m. Boško.	m. Vlatko.	m. Godomir.	f. Dobrija.
m. Brájan.	m. Vláć.	m. Gojko.	m. Dobrilo.
m. Branko.	m. Vojin.	m. Golovrán.	m. Dobrić.
m. Bratić.	m. Vojdrag.	m. Golobán.	m. Dobrovòj.
m. Budislav.	m. Vraneš.	f. Golobica.	m. Dobrovolk.
m. Bukván.	m. Vuzman.	m. Goráš.	m. Dobroslav.
m. *Burác.	m. Vujilo.	m. Goroje.	m. Dojčín.
m. *Bolhobèr.	m. Vujin.	f. Gospava.	f. Doka.
m. *Bolholòv.	m. Vujica.	m. Gradimir.	f. Dokna.
m. Varićák.	m. Vujadin.	f. Granislava.	m. Doko.
m. Vásoje.	m. Vujak.	m. Grebenko.	f. Draga.
m. Vatolj.	m. Vujan.	m. Grebeník.	f. Draginja.
f. Velíka.	f. Vujana.	m. Grebenáč.	f. Dragojila.
m. Velimír.	m. Vujaš.	m. Grebenáš.	f. Dragána.
m. Veličko.	m. Vujeta.	f. Grozda.	m. Dragáš.
m. *Velíček.	m. Vujko.	f. Grozdana.	m. Dragija.
f. Vesela.	m. Vujčeta.	f. Grozdijanka.	f. Dragija.
m. Veselin.	m. Vujčín.	m. Grobec.	m. Dragić.

m. Dragiša.	m. Kragulj.	f. Milija.	m. Merkša.
m. Dragobrät.	m. Krajislav.	m. Milijáš.	m. Mušika.
m. Dragoje.	f. Krajislava.	m. Milin.	m. Negoda.
m. Dragojflo.	m. Krasoje.	m. Milinko.	f. Negoda.
m. Dragomir.	m. Krilan.	m. Milislav.	m. Negoš, Ne-
f. Dragomira.	f. Krilana.	f. Milislava.	gus.
m. Dragoslav.	f. Kéerána.	m. Milić.	f. Neda.
m. Dragutin.	f. Kopina.	f. Milica.	f. Nedeljka.
m. Draža.	f. Latinka.	m. Milovan.	m. Nedeljko.
m. Dražeta.	f. Liljana.	m. Milo.	m. Nenad.
f. Drenka.	m. Luto.	m. Miloje.	m. Nino.
m. Dukadin.	f. Lépava.	f. Milojka.	m. Ninko.
m. Dušan.	m. Ljuben.	m. Milojko.	m. Nino.
m. Žarko.	m. Ljubenko.	m. Milorad.	f. Nišava.
m. Živko.	m. Ljubivoje.	m. Miloslav.	m. Novak.
f. Živka.	m. Ljubinko.	m. Miloš.	m. Novelja.
m. Živojin.	f. Ljubica.	f. Miluka.	m. Novica.
m. Života.	m. Ljubiša.	m. Milun.	f. Novka.
f. Zvezdana.	m. Ljuboje.	f. Milunka.	m. Novko.
f. Zlatka.	m. Ljubomir.	m. Milutin.	m. Pavić.
m. Zlatko.	f. Ljubomira.	m. Miluš.	f. Pava.
m. Zlatoje.	m. Ljuboslav.	f. Miluša.	f. Pavica.
m. Milojica.	f. Ljuboslava.	m. Milj.	m. Pajun.
f. Lepotéca.	m. Maleta.	f. Milja.	f. Pauna.
f. Zorana.	m. Maleš, -eša.	f. Miljana.	m. Paun.
f. Zorka.	f. Malina.	m. Miljen.	f. Paunica.
f. Zerna.	f. Malinka.	f. Miljka.	f. Paunka.
m. Ivko.	m. Mališa.	m. Miljko.	f. Pauša.
f. Ivka.	m. Maško.	m. Milobrat.	m. Pejak.
f. Jagoda.	m. Medák.	m. Milodrag.	m. Periša.
f. Janja.	m. Miladin.	f. Mira.	f. Petkana.
f. Jasika.	f. Mila.	m. Miren.	m. Petko.
f. Jasna.	m. Milák.	f. Mirjana.	m. Petoje.
m. Jezdimir.	m. Milan.	m. Mirko.	m. Petoš.
f. Jela.	f. Milana.	m. Mirodar.	m. Plavec.
m. Jelašin.	m. Milat.	m. Miroslav.	m. Plavša.
f. Jelenka.	m. Milanko.	f. Miroslava.	m. Prerad.
f. Jelena.	m. Miláš.	m. Mirčeta.	m. Pribégar.
m. Jestrák.	m. Milašín.	m. Mića.	m. Pribegor.
m. Kazimir.	f. Mileva.	m. Mišljen.	m. Pribić.
f. Kazimira.	m. Milen.	f. Mišljena.	m. Obrad.
f. Kalina.	f. Milena.	m. Mladen.	m. Obren.
m. Karan.	m. Milénko.	f. Moma.	f. Obrenija.
f. Koviljka.	m. Mileta.	m. Momčilo.	m. Obreten.
m. Kojčin.	m. Mileš.	Momčil.	m. Prodan.
f. Kosána.	m. Milivoje.	f. Morava.	f. Prodana.
t. Košuta.	m. Milija.	f. Mrena.	m. Prokop.

f. Próginja.	m. Radul.	f. Sosa.	m. Stojín.
m. Pureš.	f. Radula.	f. Spasenija.	f. Stojislava.
m. Purko.	m. Radulin.	m. Spasoje.	m. Stajíc.
f. Rada.	m. Radun.	m. Serbin.	m. Stojadin.
m. Radak.	m. Radutin.	m. Serdan.	m. Stoják.
m. Radan.	m. Rájín.	m. Serdija.	f. Stojka.
f. Radana.	m. Rájiea.	m. Sredoje.	m. Stojko.
m. Radas.	m. Rájic.	m. Sreten.	f. Stojna.
m. Rade.	m. Raják.	m. Sreto.	m. Stojó.
m. Raden.	f. Rajka.	m. Srećan.	m. Stojša.
m. Radenko.	m. Rajko.	m. Srećko.	f. Súminja.
m. Radeta.	f. Rajna.	f. Stajka.	f. Tánkosa.
m. Radivoj.	m. Rajo.	f. Staka.	f. Tankósava.
m. Radín.	m. Rajčeta.	f. Stakna.	m. Tatomir.
m. Radinko.	m. Rekula.	m. Stako.	m. Tašo.
m. Radislav.	m. Relja.	f. Stámena.	m. Tešan.
m. Radič.	m. Resan.	f. Stámenka.	m. Tešo.
m. Radiša.	m. Rusmir.	m. Staménko.	f. Tomica.
m. Radman.	f. Kusmira.	f. Stana (Staka).	f. Tonka.
m. Radmil.	f. Sava.	f. Stánava.	f. Travica.
m. Radmir.	m. Savié.	f. Stanača.	m. Cvetko.
f. Radna.	m. Savo.	m. Stanimir.	f. Cvetna.
m. Radoba.	f. Sázdana.	m. Stanislav.	m. Ogljéša.
m. Radobod.	f. Slávica.	f. Stanislava.	f. Ogrinja.
m. Radovan.	m. Slavko.	m. Staniša.	m. Herak (Hercegovce).
m. Radovec.	f. Slavna.	f. Stánica.	f. Cvéta.
m. Radojica.	m. Slavoljub.	f. Stanka.	m. Cvetni.
m. Radoje.	m. Slavuj.	m. Stanko.	m. Cvéjo.
f. Radojka.	f. Smiljana.	m. Stanoje (Stanko).	f. Cvetana.
m. Radojko.	f. Smiljka.	f. Stanojka.	m. Cvetain.
m. Radomir.	f. Smolja.	m. Stojan.	m. Cvetoje.
m. Radónja.	f. Smoljana.	f. Stojana.	m. Cvetoš.
m. Radoslav.	f. Smoljka.	f. Stojanka.	f. Čavka.
m. Radoš.	m. Smoljan.	f. Stojá.	f. Čudna.
m. Radota.	f. Sokna.		
f. Raduka.	m. Sokol.		

Staroslovenska imena.

Hrabér.	Boris.	Vratislav.	Gorázd.
Zlatoust.	m. Běla.	f. Verhuslava.	f. Gorislava.
Žitomislík.	Tehomil.	Vsevlad.	f. Gradislava.
Skopčik (cognomen).	Běloslav.	Vešteslav. Večeslav (Wenzel).	f. Desislava.
Kocelj, -celja.	Vitko.		Doberko.
Bogomil, Bogumil.	Vladimir, Vladiměr.	Vétko.	Dražilo.
Boril.	Vladislav.	Glěb.	Zlatoslov, Zlatoust.
	Vojtěh.	f. Glěbovna.	Izeslav.

Kosmač (cogn.)	Mirča.	Svetopolk.	Uroš.
m. Kojeta.	Prok.	Svetoslav.	Šišman.
Krum.	Prokeš.	Slav.	Šumijak.
Kurig.	Prokšič.	Stanislav.	Šaropolk.
Kyser. -era.	Pervoslav.	Stogšin.	Jaroslov.
f. Lastuna.	Prejeslav.	Stogšija.	Jézerko.
Lotyš.	Radosim.	Stréz.	
Milutin.	Ratko.	Sodka.	
Miroslav.	Rebon.	Trošan.	

Nekoliko staročeških imen.

Krudoš.	Záboj.	Premisel.	Mojžir.
Kruvoj.	Bojan.	Unjeslav.	Spitignjev.
Neklan.			
Slavoj.	Soběslav.	Jarožir.	Serpoš.

Z V O N.

Prihodnje leto bo izhajal „Zvon“ izpremenjen, po notranji osnovi, in nekoliko tudi po vnanji opravi. Zvonovo gradivo je bilo do sedaj preveč enolično; ni čudo, ker je bilo do malega vse iz enega peresa. Da bode list od zdaj zanaprej bolj mnogoversten in tehten, naprosil sem kar poznam odličnejih pisateljskih moči slovenskih, da naj pišejo za „Zvon“. Dozdaj so mi obljubili sodelovanje naslednji gospodje: Prof. dr. Celestin v Zagrebu, prof. Erjavec v Gorici in prof. Levec, Pleteršnik, Šuklje in Wiesthaler v Ljubljani. Gospod Jurčič bo pisal za „Zvon“ daljšo izvirno povest: Lepa Vida. Pesmi je obljubila gospa Lujiza Pesjakova in nek drug gospod brez imena. Od drugih pisateljev pričakujem še ugodnega odgovora. Ako se mi posreči vse tako, kakor nameravam, smel se bo „Zvon“ imenovati literarno glasilo slovenske inteligencije, v katerem bo kazala, kaj more iz sebe na slovstvenem polju.

Za ekspedicijo, katera, kakor sem se zdaj prepričal, res ni bila izgledna, bom po sedaj sam skerbel, da bo vse v redu, zdaj sem se moral na druge zanašati.

Naročnina ostane kakor do zdaj: 4 gold. za vse leto, 2 gold. za 1/2 leta. — Pervi list se pošlje na ogled vsem doseďanjim naročnikom; lista vračati ni treba. Stritar.

Vsem p. n. naročnikom Zvonovim.

Ker smo vzeli ekspedicijo iz rok človeku (žalibog rojaku!) ki jo je tako brezvestno opravljal, da nam bode samo z velikim trudom in obilimi troški poravnati moči njegovo nemarnost in izročili jo dobro znanemu gospodu, na katerega se smemo popolnoma zanašati, prosimo vse gg. naročnike, kateri pogrešajo kakega lista, naj nam blagovoljno naznanijo, katera številka jim ni došla, da se jim takoj doloži. Tudi če se je komu kaka številka izgubila ali pomazala, rādi mi postrežemo brezplačno z novo. Konci leta, hočemo, da naj ima vsak naročnik popolen in snažen list, ki ga lahko vezati dá.

„Kazalo“ se razpošlje s prihodnjo številko. S.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 4 gl. za vse leto; 2 gld. za pol leta. Napis: Redaction des „Zvon“ Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Iz daje in uređuje: Jos. Stritar, Tiskata: A. Keiss in F. Lōb.

